

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 304/2021-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára, zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Michalom Vlkolinským, Námestie SNP 29, Zvolen, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 8 Sžrk 12/2020 z 27. januára 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 4. mája 2021 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľky vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 8 Sžrk 12/2020 z 27. januára 2021 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti navrhla napadnutý rozsudok zrušiť a vrátiť vec na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa na Krajskom súde v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) domáhala v rámci správneho súdnictva preskúmania zákonnosti rozhodnutia Okresného úradu Banská Bystrica, odboru opravných prostriedkov (ďalej len „žalovaný“) č. OU-BB-OOP6/2018/016507-002/6TP zo 16. mája 2018, ktorým žalovaný ako príslušný odvolací orgán potvrdil rozhodnutie Okresného úradu Zvolen, pozemkového a lesného

odboru č. OU-ZV-PLO-2018/000508-102 z 26. februára 2018, ktorým bolo schválené vykonanie projektu pozemkových úprav a vyporiadanie vlastníctva k pozemkom v záhradkovej osade.

Krajský súd o správnej žalobe sťažovateľky rozhodol rozsudkom č. k. 23 S 82/2015-185 z 13. mája 2018 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) tak, že žalobu zamietol.

3. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka kasačnú sťažnosť, v ktorej namietala, že správny súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že jej ako účastníčke konania neprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces [§ 440 ods. 1 písm. f) Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“)], a tiež rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia [§ 440 ods. 1 písm. g) SSP]. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu v kasačnej sťažnosti predovšetkým namietala tú časť rozsudku krajského súdu, v ktorej išlo o súdom nariadenú povinnosť označiť všetkých účastníkov konania. Sťažovateľka poukázala, že v tejto otázke nie je zhoda v rámci najvyššieho súdu, a odkázala na ním vedené konania pod sp. zn. 7 Sžr 7/2016 a sp. zn. 7 Sžr 82/2016. Zároveň sťažovateľka nesprávny postup krajského súdu odôvodnila tým, že správny súd rozhodol bez nariadenia pojednávania. Sťažovateľka zastávala názor, že pokiaľ správna žaloba bola podaná v čase účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, ku ktorého zmene došlo v priebehu konania, a boli zmenené aj podmienky na rozhodnutie bez nariadenia pojednávania, mala byť o skutočnosti, že môže žiadať nariadenie pojednávania poučená.

4. Najvyšší súd napadnutým rozsudkom kasačnú sťažnosť zamietol a k otázke nesprávneho postupu krajského súdu uviedol, že rozhodol bez nariadenia pojednávania, pretože „... žaloba bola podaná na správnom súde osobne 22. júna 2018, teda už za účinnosti Správneho súdneho poriadku (§ 491 ods. 1 k 495 S. s. p.). Vzhľadom na uvedené nemožno priznať sťažovateľke ochranu obsiahnutú v ust. § 491 ods. 2 S. s. p., keď aplikácia ust. § 107 ods. 2 S. s. p. nebola použitá na konanie začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti Správneho súdneho poriadku.“. V tejto súvislosti kasačný súd zároveň zdôraznil, že sťažovateľka bola zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom, ktorý nariadenie pojednávania nežiadal, preto postup krajského súdu v tomto bol v súlade so zákonom.

Vo vzťahu k tvrdeniam sťažovateľky o právnom posúdení, pokiaľ ide o povinnosti označiť v žalobe všetkých účastníkov administratívneho konania, najvyšší súd poukázal na tú časť odôvodnenia rozsudku krajského súdu, podľa ktorej krajský súd nepristúpil k odmietnutiu žaloby (z procesných dôvodov, pozn.), ale v záujme zabezpečenia práv sťažovateľky (napriek tomu, že ani po výzvach nedoplnila okruh účastníkov) pristúpil k meritórnemu rozhodovaniu o jej žalobe. Z uvedeného vyplýva, že táto kasačná námietka sťažovateľky nemala vplyv na samotné rozhodnutie krajského súdu. V závere najvyšší súd uviedol: „Kasačný súd je v zmysle § 453 ods. 1, ods. 2 S. s. p. viazaný rozsahom a bodmi (dôvodmi) kasačnej sťažnosti, pričom sťažovateľka obmedzila dôvody kasačnej sťažnosti na skutočnosti mimo hmotnoprávneho posúdenia žalobných dôvodov, preto v tomto rozsahu kasačný súd napadnutý rozsudok správneho súdu neposudzoval. V kontexte uvedeného kasačného súdu konštatuje, že sťažnostná argumentácia sťažovateľky sa miňa odôvodneniu napadnutého rozhodnutia správneho súdu.“

Nad rámec rozhodnutia o kasačnej sťažnosti najvyšší súd v bode 21 napadnutého rozsudku vyjadril pochybnosti o riadnom plnení povinností plynúcich z výkonu advokácie oboch právnych zástupcov sťažovateľky.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. K porušeniu označených práv sťažovateľka v ústavnej sťažnosti uviedla: „... rozhodnutím Najvyššieho súdu... došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu a súčasne k odňatiu práva sťažovateľky konať pred súdom v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru... aj k neúplnému zisteniu právneho stavu veci, nesprávnemu vyhodnoteniu dôkazov, na základe čoho Najvyšší súd Slovenskej republiky nerozhodol správne.“

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti tvrdí, že bolo porušené jej právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, ktorým bola jej kasačná sťažnosť zamietnutá.

7. Podľa § 45 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd je viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 neustanovuje inak.

8. Uplatnenie právomocí ústavného súdu je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 39 ods. 3 a 4, § 43 a § 123 zákona o ústavnom súde). Všeobecné náležitosti návrhu musí spĺňať každý návrh, a to náležitosti, pokiaľ ide o formu návrhu, ako aj o jeho obsah. Ústavný súd je potom viazaný návrhom na začatie konania (§ 45 zákona o ústavnom súde). Osobitne to platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené advokátom (m. m. III. ÚS 334/09, II. ÚS 404/2020).

9. Sťažovateľka sa v petite ústavnej sťažnosti domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, avšak bez toho, aby ústavne relevantným spôsobom odôvodnila porušenie týchto práv.

Ústavný súd poukazuje na časť ústavnej sťažnosti, kde sťažovateľka popísala nesúrodým spôsobom skutkový stav a rovnako vyjadrila nespokojnosť s rozsudkom krajského súdu. Ústavný súd na námietky proti rozsudku krajského súdu neprihliadal, keďže predmetné rozhodnutie sťažovateľka nepreniesla do petitu ústavnej sťažnosti ani toto rozhodnutie k ústavnej sťažnosti nepriložila (hoci ho v texte ako prílohu uviedla).

V texte ústavnej sťažnosti úplne absentuje ústavnoprávne relevantná právna argumentácia vo vzťahu k namietanému porušeniu uvedených práv napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu. Obligatórnou náležitosťou ústavnej sťažnosti podľa § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde je povinnosť sťažovateľky uviesť konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa nej dôjsť k porušeniu jej základných práv a slobôd. Keďže ústavná sťažnosť neobsahuje v tomto relevantné odôvodnenie, nespĺňa podstatnú zákonom predpísanú náležitosť ustanovenú v § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde.

10. Nedostatok odôvodnenia ústavnej sťažnosti má významné procesné dôsledky. Nevyhnutnou podmienkou konania ústavného súdu o individuálnej sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy je vznesenie relevantných námietok zo strany sťažovateľky spočívajúcich v uvedení skutočností svedčiacich o porušení jej základných práv alebo slobôd rozhodnutím, opatrením, procesným postupom, prípadne inou aktivitou alebo nečinnosťou konkrétneho orgánu verejnej moci (orgánu štátnej správy, územnej alebo záujmovej samosprávy, súdu atď.; m. m. II. ÚS 404/2020, k tomu pozri aj II. ÚS 18/2020).

11. Vzhľadom na uvedené ústavný súd aj so zreteľom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľky ústavnú sťažnosť v časti namietajúcej porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom najvyššieho súdu odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

12. Ako *obiter dictum* ústavný súd dopĺňa, že sťažovateľku zastúpenú advokátom nevyzýval na doplnenie ústavnej sťažnosti, a to z dôvodu zachovania hospodárnosti a efektívnosti konania. Ústavný súd pri predbežnom prejednaní ústavnej sťažnosti a oboznámení sa s obsahom napadnutého rozsudku najvyššieho súdu dospel k záveru, že ani po potenciálnom doplnení odôvodnenia ústavnej sťažnosti by (i) vzhľadom na ústavné práva, ktoré sú sťažovateľkou označené ako porušené, (ii) vzhľadom na uplatnené námietky v kasačnej sťažnosti a najmä (iii) na závery najvyššieho súdu o zamietnutí kasačnej sťažnosti a ich odôvodnenie nebolo možné uvažovať o prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. júna 2021

Peter Molnár
predseda senátu